

Reserven o. s. v. senere saae en 15,000 Mand til; det bliver altsaa i Alt 25,000 Mand. Naar den Styrke, der skal begynde med at modtage Tjenden i et befæstet Kjøbenhavn, er saa svag, som vor Hær ved Kampens Begyndelse vil være og har Udsigt til at blive, maa man kunne sige sig selv, at denne Styrke ikke vil vove noget som helst Forsøg paa at træde op imod en forsøgt Landgang, idet enhver Svækkelse vil i den Grad beslippe den i sig selv saa overordentlig ringe Styrke, at den hovedsagelig maa tænke paa at udsøve sin Hovedvirksomhed, at beskytte den befæstede By. Dette medfører altsaa atter, at Tjenden kan foretage Landgangsforfølg ikke blot med en forholdsvis ringe Styrke, men med en Styrke, som har fuld Bevidsthed om, at den ikke vil blive mødt med en alvorlig Modstand paa Landgangsstedet. Med andre Ord, et Forsvar udelukkende baseret paa et befæstet Kjøbenhavn fra Landsiden fører til, at Tjenden vil have en overmaade ringe, for ikke at sige fuldstændig forsvindende Modstand af frygte paa Kysten, og det vil atter føre til, at han uden nogen som helst alvorlig Forhindring gjør Landgang, og endvidere til, at hans Landgang kan udføres med en langt ringere Tropsstyrke end under den Forudsætning, at man havde en større Styrke samlet. Derigennem tror jeg, at men maa komme til den Slutning, at skal man forsvare et mod Landsiden befæstet Kjøbenhavn, er Hovedbetingelsen for, at denne Befæstningsforanstaltning kan bære den Frugt, man har Ret til at forlange, naar man sætter saa mange Penge deri, at der er en saadan Forbindelse med de nærmeste Landsdele, at man i det Mindste kan fikre denne Befæstning en Minimumsbefæstning. Foranstaltninger til en Forbindelse mellem Landsdelene kunne kun hævdes i begrændset Omfang af den svagere Sømagt, og vi kunne ikke aspirere til at maale os paa Spen med de store Sømagter; men der er ingen Tvivl om, at en delvis Forbindelse mellem Landsdelene kan hævdes, naar man sætter den svage Sømagt istand til at operere i de Fjervande, som ere vanskelig tilgængelige for den større Magts sværere og længere Skibe, saaledes at den svagere Sømagt kun optræder, naar der er Noget at vinde, men afflaar Kamp, naar det kun gjælder en Kraftprøve, hvori den Svagere i Reglen bukker under. Dette Formaal naas, naar man sfaaber den svagere Sømagt, — altsaa os — et Holdepunkt i en Centralstilling i dens Fjervande. Undersøger man nu Midten af vore Fjervande, vil man se, at Storebeltet er et overordentlig vigtigt Punkt, og at Naturen der har lagt nogle Der saaledes til Rette, at Skibene der kunne faae et Støttepunkt, der ikke alene behersker Beltet gennem tre forskellige Udløb, men hvorfra der ogsaa kan holdes Die med Smaalands-Fjervandene, som adskillige Sjælland fra Kolland og Falster. Altsaa selv den varmeste Tilhænger af

en Forsvarsplan, bygget paa en udelukkende Koncentration i og om Kjøbenhavn, maa erkende, at han først naaer den fulde Frugt af disse Forsvarsforanstaltninger, naar han dertil knytter en saadan Udvikling af Flaaden og en saadan Understøttelse af Flaadens Virksomhed, at han kan faae samlet en tilstrækkelig Styrke. Men er man først saa vidt, at man er bleven enig om, at man er nødt til, naar man overhovedet vil forsvare Kjøbenhavn fra Landsiden, at give Flaaden den Udvikling, som er nødvendig, for at den tilbørlig kan fikre Samkvæmmet med den nærmeste Landsdel, har man dermed tillige, naar Tanken gjenemføres, skabt en Flaade saa kraftig, at det kun vilde være at benytte dette kostbare Middel halvt, hvis man ikke tillige paalagde denne Flaade det Svært at værne mod Forsøg paa at sætte Tropper i Land paa vore Kyster. Vi komme altsaa ganske simpelt hen ad denne Følgeslutning til det Resultat, at Forbindelsen mellem Landsdelene kan kun hævdes ved en saadan Søstyrke, at man derved tillige faar det i sin Magt at kunne træde kraftig op mod Landgangsforfølg. Saaledes maa ethvert Raisonnement føre til, at man hævder dette, at skal Danmark forsvares og forsvares saaledes, at der er Udsigt til Held, maa vi ikke forstande os i den yderste Koncentration, men holde paa en Koncentration, der stiller som Maal: Forsvaret af Sjællands Kyster ved en Hær, i en Centralstilling og støttet til en Reduite paa Sjælland, Forsvaret af Fjervandene om Sjællands Kyster ved en Flaade, der først tager imod Tjenden og søger at gjøre ham det Afbræk, den formaar, inden denne Tjende kommer i Land. (Udfrydelse). Der blev sagt af et æret Medlem, at denne Tjende ikke maa komme i Land. Deri er jeg fuldstændig enig. Den maa i det Mindste meget nødig komme i Land. Men vi maa erindre, at vi ere Smaafolk, og at man med smaa Midler aldrig opnaar meget store Resultater. Der spørges ofte om, hvorledes dette Resultat skal naas; og dette Spørgsmaal er blevet besvaret mange Gange, men jeg vil dog let berøre det. Den Tjende, som gjør Angrebet, naar vor Troppkoncentration er fikret gennem Hævdelsen af en delvis Overvægt i de nærmeste Fjervande — maa gjøre Regning paa at have en Styrke, der nogenlunde staar i Forhold til den Tjende, han kan vente at møde paa Sjælland. Sætter jeg den til et Armeekorps eller omtrent 30,000 Mand, gaar jeg saa lavt, som man fornødigvis kan. Spørger der dernæst om de Skibe, der skulle overføre disse Tropper, saa er det aabenbart det Unseligste, at det var lutter Dampskibe; men undersøger man, hvilke Dampskibe der almindeligvis findes i Østersøen, og regner man en Kvotabel fra som værende i Fart, saa kommer man til det Resultat, at der ikke i Almindelighed vil findes saa mange Dampskibe i Østersøen, at